

DOODKLAP

Thriller in één bedrijf

door

Ruud van Ling

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DOODKLAP** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **Ruud van Ling** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

SIMON DUIN: Staljongen.

WILFRED JONKERS: Paardeneigenaar.

OLGA JONKERS: Zijn vrouw.

CARL STEVENS: Paardenhandelaar.

HENRY POLDERMAN: Huisarts.

IRENE WENTINK: Wachtmeester rijkspolitie.

DECOR:

Het stuk speelt zich af in een paardenstal.

Het toneel stelt voor: een schuur of stal, met daarin naast elkaar twee paardenboxen, waarvan de onderdeuren gesloten zijn. Voorts links en rechts van de boxen enkele balen hooi en stro, in de stal te gebruiken voorwerpen zoals mestvork, hooi riek, schop e.d. hier en daar wat halsters opgehangen, en verspreid over de grond: balen hooi en stro en een dek, misschien zelfs een zadel + hoofdstel. De boxen zelf zijn verlicht, maar leeg. Dus geen paarden op het toneel.

(het licht gloeit langzaam aan bij geopend doek. Simon Duin, de staljongen komt op en is bij het zien van de lege boxen duidelijk verbaasd)

SIMON: Ho maar, paardjes.... ho maar, Silver..... Silver? Hè? Wie heeft die paarden nou buiten gezet? *(verbaasd rondkijkend)* Daar snap ik geen barst van..... Nou ja... zal..ie zelf wel hebben gedaan.... Ga ik maar vast mesten.. *(pakt een mestvork, loopt een box in)* Wat is dat nou? Jenny, hee, Jenny.. Wat doe jij hier? Jenny? *(met steeds meer schrik en verontrusting in z'n stem, steeds luider pratend)* Jenny? Jenny, slaap je? Jenny, is er wat? Zeg dan toch iets... Jenny..... Jenny!!!! *(komt snel en geschrokken de box uit)* Godallemachtig... Jenny! Meneer! Meneer!!! *(rent het toneel af. Komt enkele seconden later terug met Wilfred Jonkers, de eigenaar van de stal en de paarden. Simon overstuur)* Meneer, meneer... ze is helemaal.. ik denk dat ze.....

WILFRED *(sussend)*: Ja, 't zal allemaal we weer meevallen... Gevallen misschien... Ze had gisteravond haar vrije avond... Misschien iets te diep in 't glaasje gekeken.... Laat maar eens even zien... *(stapt de bewuste box binnen. Is binnen twee tellen uit de box, duidelijk geschrokken)* O God nee... dat valt helemaal niet mee... *(tot Simon)* Doe iets, vent... Bel een dokter en een ambulance... Het is helemaal mis hier... *(zichtbaar nerveus, terwijl Simon weg snelt)* Verdomme... dat kan ik nou net nog gebruiken... Wat een ramp..... uitgerekend nu..... *(kijkt nog eens over de deur van de box. Kokhalst. Herstelt zich. Realiseert zich dan wat er aan de hand is. Haalt een keer diep adem)* Die is dood. Hartstikke dood. Hoe is dat nou toch in 's hemelsnaam mogelijk? Wat een ellende. *(nijdig wordend)* Vervloekt nog aan toe, dat heb ik ook altijd weer! *(Olga Jonkers, zijn vrouw, komt geschrokken op)*

OLGA *(verontrust)*: Wat hoor ik nou net van Simon? Is er iets met Jenny? *(Wilfred wijst in de box, Olga kijkt, schrikt min of meer hevig. Olga bang)* Ach... nee hè... Wilfred, zeg dat het niet waar is... Zeg dat het een ongeluk is.. Zeg dat ze niet d.....

WILFRED *(berustend)*: Jawel.

OLGA: O mijn God... ze is echt dood....

WILFRED *(kwaad, sissend)*: Nog even harder, zeg.. Kunnen ze het aan de overkant ook horen...

OLGA *(onthutst)*: Hoe is dat in vredesnaam... Ik bedoel... Wat is er gebeurd?

WILFRED (*schouderophalend*): Weet ik veel... We zitten er mooi mee... Ongeluk misschien... Gevallen, klap van 't paard gehad..... Ik weet het niet.

OLGA (*fel*): Klap van het paard? Silver slaat nóóit!

WILFRED: Ieder paard haalt wel eens uit.

OLGA: Wat deed ze dan bij de paarden? Ze kwam nooit in de stal.

WILFRED (*geïrriteerd*): Ik wéét het niet... Ik zeg toch dat ik het niet wéét..... Ik weet alleen dat ze zo dood als een pier is... Waar blijft Simon... Hij zal toch niet... (*beent het toneel af. Olga blijft achter. Kijkt héél voorzichtig nog eens over de onderdeur in de box. Wendt dan snel en gegeneerd het gezicht af. Wilfred opkomend met Simon. Driftig*) De politie? Wie heeft jou in vredesnaam opgedragen de politie te bellen? Ik zeg: Bel de dokter. Heb je met Polderman getelefoneerd?

SIMON: Ja... en die zei: bel ook meteen de politie en zeg maar tegen meneer dat ik onderweg ben...

WILFRED (*heftig*): Jij volgt alleen orders op van mij, begrijp je... Politie.... Daar zaten we nou nog net op te wachten.. 't Zal waarschijnlijk.... Ik bedoel.... 't Is natuurlijk gewoon een of ander stom ongeluk.. Daar ga je verdorie de politie niet voor bellen... Ik sta toch al zo in de schijnwerpers....

OLGA (*wat rustiger nu*): Bij een ongeluk bel je toch ook de politie?

WILFRED (*driftig*): Ja! Begin jij ook nog eens een keer! Natuurlijk! Bel die klabakken maar op! Maar mens, begrijp je dan niet, dat als die hier gaan rondneuzen, dat dan alles..... (*wordt onderbroken door de opkomst van Henry Polderman, de gealarmeerde huisarts*)

WILFRED: O God Henry, ik ben blij dat je er bent..... 't Is Jenny... Ze ligt daar in de box en.....

HENRY (*ernstig en bedrijvig*): Ja, Simon zei al zoiets... Mag ik even? (*gaat de box binnen, knielt en verdwijnt dus achter de onderdeur. De anderen kijken af en toe in de box. Polderman staat op en is weer te zien. Bergt een stethoscoop die hij in z'n handen heeft, op in de zak van zijn jas, stapt ondertussen de box uit. Met iets van verontschuldiging en aarzeling in zijn stem*) Eh... Sorry, Wilfred... Olga.... Ze is inderdaad dood.

OLGA (*verslagen*): Ach, lieve Jezus.....

WILFRED (*bedrukt*): Wat nu? Ik houd dit graag een beetje uit de publiciteit, hè... dat begrijp je hoop ik.... Ze kan toch straks wel met de ambulance...

HENRY (*hoofdschuddend*): Die hoeft je niet meer te bellen.. Die mogen haar niet meenemen.... Dit wordt politiewerk.

WILFRED: Dat kan toch wel anders?

HENRY: Nee.

WILFRED (*ietwat gretig*): 't Is toch een ongeluk, Henry? Ik bedoel... die heeft duidelijk een trap van een paard gehad...

HENRY (*aarzelend*): Tja... 't zou kunnen... Ik weet niet wat de juiste doodsoorzaak is..... Dat wordt toch echt...

WILFRED: Ja, wat gaat er nu gebeuren?

HENRY: Als de doodsoorzaak niet vaststaat, komt er een gerechtelijk onderzoek door een patholoog-anatoom... Dat kan een paar dagen duren... Moet je ondertussen niemand waarschuwen? Een vriend van haar? Familie?

WILFRED (*boos en bedrukt*): Ze had geen vriend.... En geen familie ook als ik me niet vergis....

SIMON: Jawel, d'r moeder... Ze had nog een ouwe moeder en die zit ergens in een bejaardentehuis... Een mensje van dik in de negentig.....

HENRY: Hmmm.... waarschuw die dan maar niet.. Slechte tijding komt altijd te vroeg... En geen vriend? Zo'n leuke vlotte meid van in de twintig, en geen vriend?

OLGA (*verbaasd*): Nee, maar ik vond dat wel makkelijk... Ze was hier intern en woonde in het tuinhuis... God Henry, je moest eens weten wat een problemen ik heb gehad met die vorige au-pair-meisjes..... Tot complete orgies toe... Jenny was rustig... Ze was hier al voor het tweede jaar... Misschien had ze wel eens een vriendje, maar die heb ik hier nooit gezien.. Ze was hier meestal in de weekends ook... Ik vind het vreselijk dat ze er niet meer is... (*ontroerd rakend*): 't Was een schat van een meid....

HENRY: Hmmm... Tja..... (*op de achtergrond klinkt de sirene van een naderende politieauto...*) De politie.

WILFRED (*verbitterd*): Reusachtig. (*opkomst Irene Wentink, wachtmeester rijkspolitie. Eventueel in uniform*)

IRENE (*als groet*): Heren. Mevrouw. (*knikt. Anderen groeten wat vaag terug, in de veronderstelling dat er nog een politiefunctionaris zal opkomen. Dit blijkt na enkele ogenblikken niet het geval*)

WILFRED: Eh... U bent.... U bent... alleen?

IRENE (*strak*): Inderdaad. Waar is het slachtoffer?

SIMON (*hulpvaardig*): Hier... ah.... agent.... eh... mevrouw.... (*Irene stapt de box in. Is er snel weer uit*)

IRENE (*tot Jonkers*): U hebt haar gevonden?

WILFRED (*kortaf*): Nee. Simon heeft haar gevonden. En die heeft u ook gebeld.

IRENE (*tot Simon*): Toen lag ze ook zo?

SIMON: Ja.... ik heb haar niet aangeraakt.... Ze lag zo met al dat bloed aan haar hoofd... Ik heb meteen meneer gewaarschuwd... *(gaat op een baal zitten. Benepen)* Ik word duizelig....

HENRY *(gewaarschuwd)*: Haal even een paar keer diep adem... Wil je niet even naar buiten?

IRENE *(streng)*: Ik had graag dat iedereen hier bleef.

SIMON *(afwerend)*: Nee, nee.... Het gaat al weer...

WILFRED *(ietwat spottend)*: Is dat 't nieuwste, dat jonge dames dodelijke ongevallen in hun ééntje komen inspecteren?

IRENE *(afstandelijk)*: Inderdaad. Omdat men meent, dat op politiewerk nog wel méér bezuinigd kan worden, moeten we deze karweitjes alléén doen. De dienstauto mogen we wel houden, maar er gaan stemmen op om ons weer f i e t s- e n d in te zetten. Goed, ze doen maar. Laat ik mij ondertussen even voorstellen. Mijn naam is Irene Wentink, wachtmeester van de Rijkspolitie alhier. *(trekt een opschrijfboekje te voorschijn)* Mag ik de naam van het slachtoffer weten?

OLGA: Jenny Peters. Ze was ons au-pair meisje.

IRENE *(schrijvend)*: En u bent?

OLGA: Olga Jonkers. En dit is mijn man, Wilfred.

WILFRED *(geirriteerd)*: Ik kan me zelf nog wel voorstellen.

IRENE *(onverstoorbaar)*: Wilfred Jonkers. U bent de eigenaar van de stal?

WILFRED: Ja. En van het gehele landgoed, inclusief de paarden. Ik ben militaryruiter. Ik ben vorig jaar derde geworden in Boekelo. U zult mijn naam wel eens gehoord hebben, neem ik aan?

IRENE *(zich van hém afwendend, zich tot de dokter wendend)*: Nog nooit. U bent dokter Polderman? U ken ik wel.

HENRY: Henry Polderman. Ik geloof dat ik u destijds behandeld heb voor een dijbeenblessure...?

IRENE *(doorschrijvend)*: Zou kunnen. *(tot Simon)* En u...?

SIMON: Simon Duin. Ik ben de tuinknecht. En ik verzorg de paarden.

IRENE: Waar zijn de paarden?

SIMON: In de wei, denk ik.

IRENE: Daar heb jij ze net heen gebracht?

SIMON: Nee. De boxen waren leeg toen ik hier kwam. Nou ja, leeg...

IRENE *(rondkijkend)*: Wie heeft die paarden dan in de wei gezet? Jenny?

WILFRED: Eh.. misschien hebben ze afgelopen nacht wel buiten gestaan.

SIMON *(schudt beslist het hoofd)*: Hoe kan dat nou.. Ik heb ze gisteravond nog binnen gezet... En u hebt ze nog gevoerd..

WILFRED (*kijkt Simon nijdig aan*): O ja, natuurlijk. Wat dom van mij.

IRENE: Welk paard zou dit gedaan moeten hebben?

OLGA (*vertwijfeld*): Ja, ziet u, dat begrijp ik nu juist niet. Hier zijn twee paarden gestald, Silver en Shadow. Jenny ligt in de box van Silver. Ik durf er alles onder te verwedden, dat Silver nog nooit geslagen heeft. Dat is een super braaf paard. En Shadow... nee, Shadow heeft ook nog nooit iemand kwaad gedaan.

WILFRED: Een paard blijft een paard. Ze kunnen altijd een klap uitdelen.

SIMON: Die paarden deden nooit wat.

HENRY: Ja, maar dat weet je natuurlijk niet zeker... 't Is een verdomd droevig ongeluk....

IRENE: Daar bent u zeker van?

HENRY: Ja. Kijk, Jenny is... eh.... was niet groot. Als zo'n paard vol uithaalt en haar vol in het gezicht en op de schedel treft, dan is zo'n klap zeer zeker dodelijk. Een wat groter iemand vangt zo'n klap misschien nog op z'n borst op.. en breekt dan hooguit een paar ribben, of kneust ze.. Maar zo'n trap tegen je hoofd... Die slaat je de wereld uit.

IRENE: Jenny verzorgde ook de paarden?

SIMON: Nee, dat deed ik. Jenny was niet zo op de paarden gesteld.

IRENE: Wat deed ze dan in de stal?

WILFRED (*haastig*): Misschien wat zitten vrijen met een vriendje.. Of gewoon nieuwsgierigheid....

OLGA: Jenny had geen vriendje.

WILFRED (*snel*): Nou ja.... wat maakt het uit.. Ze is in de stal geweest en dat is fataal afgelopen.... Ik ben er doodziek van. Wanneer kan ze weggehaald worden? Ik krijg straks bezoek. Iemand is in de paarden geïnteresseerd.

IRENE (*peinzend*): Ik weet het niet.. Ik zit toch met een paar merkwaardige zaken.. Een meisje dat niet van paarden houdt wordt gevonden in een stal en niemand weet wie de paarden naar buiten heeft gebracht.... Dat is toch eigenaardig, vindt u niet?

WILFRED (*driftig*): O God, daar was ik al zo doodsbang voor... We gaan de grote speurder uithangen.. Hier ruikt men de geur van misdaad... Toe lieve juffrouw, wees reëel.. Dit is een doodgewoon stom ongeluk waardoor we allemaal in grote verlegenheid zijn gebracht.. Doet u ons een genoegen en maakt u het niet erger dan het al is..... Als u nu opdracht geeft dat het meisje weggehaald kan worden dan zal ik zo snel mogelijk er voor zorgen dat alle verdere formaliteiten in orde komen..... Ik wil vanmiddag ook nog wel op het bureau een officiële verklaring komen afleggen, maar a l s t u- b l i e f

t, doet u gewoon uw werk en ga hier niet Mrs. Marple uit staan hangen... Verdomme, ... wat koop ik voor die trammelant...

HENRY (*bevestigend*): Een stom ongeluk.. ja, dat is het. Niets anders. Een stom ongeluk.

IRENE (*blijft af en toe notities maken*): Inderdaad, daar heeft het veel van. Een stom ongeluk. Maar wat deed ze in de stal en wie zette de paarden buiten? Daar weet ik nog geen antwoord op.

WILFRED (*ingehouden*): Da's dan jammer. Het raadsel van de eeuw. Dat doet aan de dood van Jenny verder niets af.

IRENE (*onverstoorbaar*): Dokter... U hebt de wond aan haar hoofd goed gezien?

HENRY: Ja. Een hele smerige wond. Ik zei u al, zo'n klap van een paard is dodelijk. De kracht van zo'n achterbeen is verwoestend.

IRENE: Hoe trapt een paard?

HENRY: Wat bedoelt u?

IRENE: Ik bedoel... Trapt een paard van boven naar beneden, of van beneden naar boven? (*illustreert deze bewegingen met armgebaren*)

HENRY: Eh... een achterbeen zwaait van beneden naar boven. Ja, zo is dat. Een voorbeen trapt van boven naar beneden.

OLGA: Een paard trapt nooit vóór!

SIMON: Die paarden hebben in hun hele leven nog nooit iemand getrapt....

WILFRED: Ach klets toch niet zo. Eén keer moet de eerste keer zijn....

IRENE (*tot Polderman*): Dit is een klap van een achterbeen geweest.

HENRY: Beslist. Dat is voor negentig procent zeker.

IRENE: Dus... het zwaartepunt van de wond.. de diepste inkeping... zou dan o n d e r i n de wond moeten zijn.

HENRY: Ja.

IRENE: U hebt het slachtoffer goed bekeken? Nauwkeurig onderzocht?

HENRY (*wantrouwend*): Hoe bedoelt u...

IRENE: Omdat volgens mijn waarneming het dieptepunt van de wond juist bovenaan zit.

WILFRED: Ja? Nou? En?

IRENE (*docerend*): Dus is de wond aangebracht van boven naar beneden. Zo dus (*illustreert dit weer met een armgebaar*) En u hebt mij net duidelijk gemaakt dat een paard achter zo niet trapt. Ik vraag me dus af, of het inderdaad wel een trap van een paard geweest is, dat een eind maakte aan Jenny's leven.

WILFRED (*ongelovig*): Hè?

IRENE: De wond kan volgens mij niet door een trap van een paard zijn veroorzaakt. Wat dacht u hiervan, dokter Polderman?

HENRY (*gaat de box in*): Ik.. ik... ik... eh... tja... nee, maar inderdaad.. Ik had het zo nog niet bekeken..... Tja... het I S mogelijk..... Hoewel.... Tja.....

WILFRED (*zichtbaar zenuwachtig*): Ja, wat krijgen we nou?

IRENE: Ik vind voldoende redenen aanwezig om het stoffelijk overschot in beslag te nemen. Er kloppen te veel zaken niet.

WILFRED (*kwaad*): Bespottelijk! Belachelijk!

IRENE: En ik verzoek u allen het landgoed niet te verlaten alvorens ik u zeer uitgebreid ondervraagd heb.

OLGA (*huiverend*): U bedoelt toch niet dat ze... ik bedoel, denkt u dat het opzet was.. Dat opzettelijk... O nee!

IRENE (*koel*): Ik denk aan moord.

WILFRED (*sarcastisch schaterend*): Onze vrouwelijke Sherlock Holmes denkt aan moord. Ha ha. Nou, lieve juffrouw, u denkt maar een eind weg. Ik speel uw interessante spelletje n i e t mee. Moord. Waanzinnig zeg. Ik ga uw superieuren bellen en vraag ze om een ervaren politieman. Niet zo'n opgeblazen bakvis. Moord. Nou vraag ik je. Net van school en denkt de grote speurneus uit te kunnen hangen. Snotneus. Ik ga! (*maakt aanstalten om weg te gaan*)

IRENE (*uiterst rustig*): Meneer Jonkers.. Dezelfde bezuinigingen waar ik het zo even over had, zijn er de oorzak van dat het bureau in deze gemeente slechts bemand wordt door twee wachtmeesters. Mijn collega is thans met verlof. Ik ben mijn eigen superieur. En ik verzoek u vriendelijk, doch uiterst dringend, hier ter plaatse te blijven en niet zo'n toon tegen mij aan te slaan. Ik doe dit werk al ruim zeven jaar. De laatste paar jaren heb ik al meerdere malen een zwaar misdrijf, óók moord, kunnen oplossen. Uw medewerking is mij zeer waardevol. Maar als u weigert... dan kan IK enkele collega's uit omliggende plaatsen alarmeren en kunnen wij ons gesprek voortzetten in een politiecel op het tijdstip dat het MIJ uitkomt. Voor mij wel zo prettig, voor u echter uiterst oncomfortabel. U zegt het maar.

OLGA (*bang*): In vredesnaam, Wilfred, hou je in. Doe wat er gezegd wordt.

WILFRED (*tegenstribbelend*): Ja, maar m o o r d... M'n lieve deugd... Moord! Hier! Dat is toch te gek voor woorden?

SIMON: Ik ben wel een tijdje met Jenny omgegaan.... Een soort verkering, zal ik maar zeggen... Maar we pasten niet zo goed bij elkaar... Zij had haar verstand wel op de goede plaats zitten... Ze vond mij niet zo slim... Tja.. Ik ben na de ambachtsschool hier komen werken... Nog bij de ouwe meneer.. 't Was wel een lieve meid hoor, maar toch... ik vond 'r een beetje uitgekiend.. Ja, dat was het... Ze

wilde van alles b é t e r worden..... Ja, dat was ze.... ze was een beetje berekenend.. Geraffineerd als het ware... Ja, dat was ze...

IRENE: Hoe oud was ze?

SIMON: Vijf en twintig.... Zo daaromtrent.. Ja, berekenend. Dat is het woord.

OLGA: Ja..... ze wist wat ze wou... (*kijkt naar Wilfred, ineens scherp*)
En ook van WIE!!!

WILFRED (*in verwarring*): Wat?

OLGA (*scherp*): Je dook met haar het bed in... Ontken het maar niet... Samen even het dorp in boodschappen doen.. samen even wat administratie doorkijken.. Waar zat die administratie, in haar blouse soms? O, denk maar niet dat ik niets in de gaten had, hoor... Je vond het wat prettig, zo'n leuke, knappe au-pair.. Daarom mocht ze nog wel een jaartje blijven, hè?

WILFRED (*zich verwerend*): Zeg, kom nou toch. 'n Kind van in de twintig. Wat denk je wel.

OLGA: Ik denk 't niet... Ik weet het zeker... hoerenloper!

WILFRED: Olga! Houd je in! (*tot de anderen*) Ze weet niet wat ze zegt.

OLGA (*heftig*): Dat weet ik verdomd goed! O, ik heb je wel gezien hoor, als je 's nachts naar het tuinhuis sloop. Zij had alles wat je wilde, hè, een mooi slank lichaam, mooie borsten.. blond en jong... Wat vroeg ze? Wat moest je voor haar gunsten betalen? O, wat heb ik haar gehaat... De schat, met haar lieve, zachte maniertjes... Ze gebruikte je.. Ze vond je een arrogante kwal..... Maar jij vond het natuurlijk heerlijk, om zo veel aandacht van zo'n jonge meid te krijgen..... Ach, dat streefde je ego.. Omdat jij haar mocht strelen.... Maar wat kostte het? Ik heb wel gemerkt, dat er steeds geld van de rekening afging.. Toen ik gisteren bij de bank was en geld wilde opnemen stond er NIETS meer... Heeft zij het? Chanteerde ze jou? En vannacht heb je ook niet bij me geslapen.. Waar zat je? Wilde ze niet op je avances ingaan? Of was ze je gore spelletjes beu? En heb je haar daarom van kant gemaakt?

IRENE: Uw man had een verhouding met Jenny?

OLGA (*bitter en heftig scherp*): Ha! Een verhouding! Het hele dorp roddelde er over! Een verhouding! Het had z'n dochter kunnen zijn. Hij liep die teef na als een hitsige reu. Hand in hand op het strand. Verliefd in een restaurant. Ik heb na mijn vaders dood zijn geld en landgoed geërfd. Ik bestuurde het landgoed. We hadden hier meer dan veertig paarden. Toen liep ik tegen hém (*duidt op Wilfred*) aan. Een veelbelovend ruiter. Een aankomend topruiter. Smoorverliefd werd ik. Z'n drinken zou wel overgaan, z'n belangstelling voor alles wat een rok droeg zou wel verdwijnen, z'n goklust zou wel bedaren.

Nou, dat heb ik geweten. We hebben nog twee paarden, het hele landgoed is totaal overgenomen door de bank en meneer hier houdt het met de au-pair. En als hij genoeg van haar heeft slaat-ie haar dood, legt haar in de box, zegt dat het een ongeluk was en dat was dan dat.

WILFRED (*ontsteld*): Jij bent stapelgek!

OLGA (*hysterisch*): Ja! Dat ik jou steeds geloofd heb. Dat ik me steeds weer op zo'n lullige manier heb laten beetnemen. Maar nou is het uit, hoor je. En iedereen mag weten hoe jij het landgoed, de paarden, mij én Jenny naar de verdommenis hebt geholpen. Alles weg. Alles naar de kelder. Ik hoop dat ze je levenslang opsluiten! Rotzak!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto